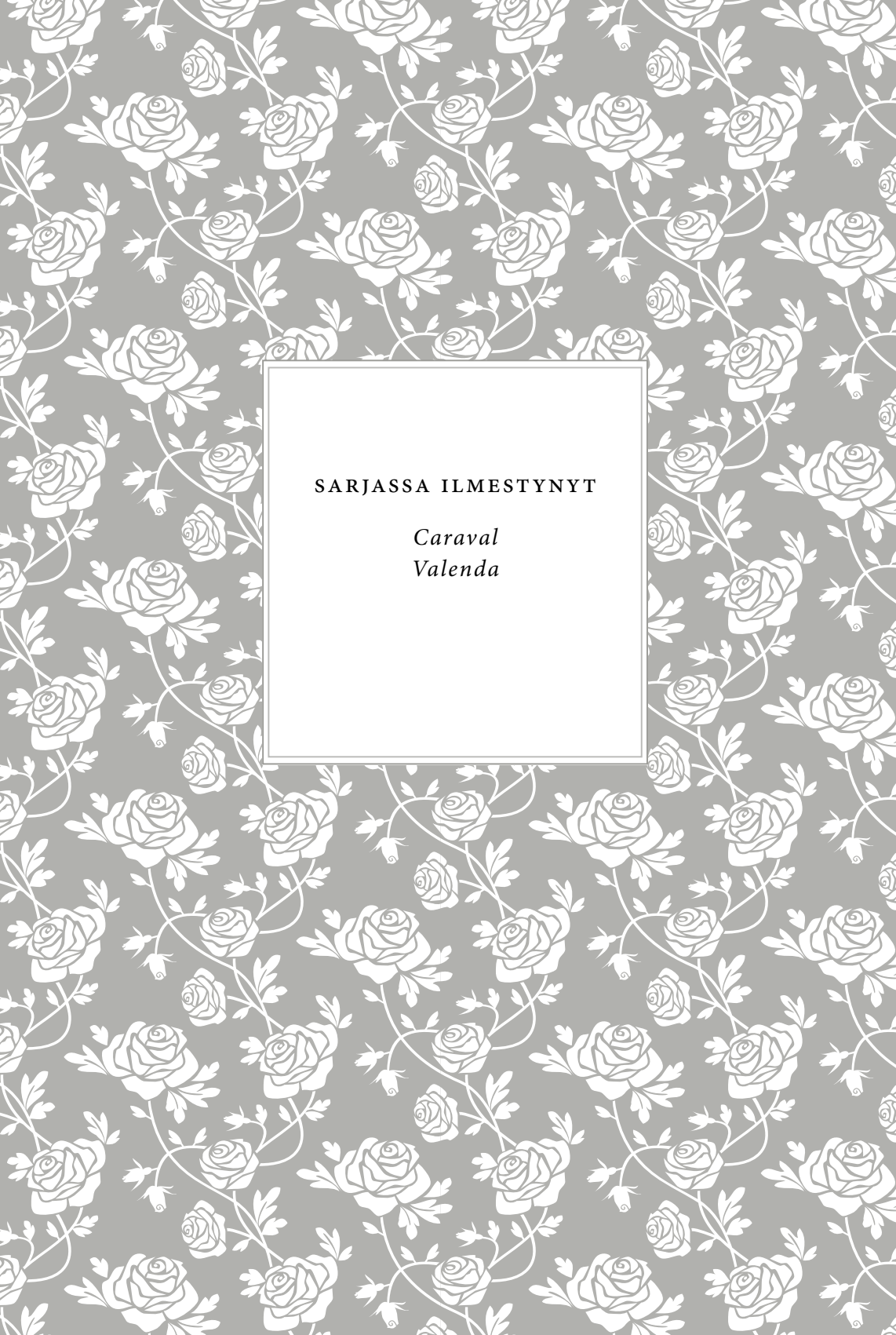

W SOY

STEPHANIE
GARBER

FINALE

CARAVAL 3

SARJASSA ILMESTYNYT

Caraval
Valenda

STEPHANIE GARBER

FINALE

CARAVALL 3

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
FINALE

Copyright © 2019 by Stephanie Garber
Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja WSOY 2019
Werner Söderström Osakeyhtiö

Kartta: Rhys Davies

ISBN 978-951-0-44388-0

Painettu EU:ssa

*Sarahille ja Jennylle –
en tarvitse lippuja Caravaliin,
koska te kaksi olette jo toteuttaneet
niin monta unelmaani*

Tämä talo ei ole
miltä näyttää

MAUSTEKORTTELIT

SATIINIKORTTELIT

Maanalaiset tunnelit jotka
vievät pois kaupungista

Kuolemattoman kirjaston
sisäänkäynti

Maanalaiset tunnelit jotka vievät
surmaan ja silpomiseen

Valendan parasta
kalamellia

Rhys Davies

Jokaisessa tarinassa on neljä osaa: alku, keski-kohta, melkein-loppu ja todellinen loppu. Ikävä kyllä kaikki ihmiset eivät saavuta todellista loppua. Useimmat antavat periksi silloin, kun tarina on kauheimmillaan ja kun tilanne tuntuu toivottomalta, vaikka juuri silloin toivoa tarvitaan kipeimmin. Ainoastaan sinnikkäimmät saavat todellisen loppunsa.

Ennen alkua

Scarlett Dragnan makuuhuone oli mielikuvituksen ihmeistä ja taioista rakennettu palatsi. Mutta sellaisen silmissä, joka ei enää osaa kuvitella, se olisi saattanut näyttää vain pukujen sekasorrolta. Norsunluunvalkeilla matoilla lojui granaatinpunaisia leninkejä, rautaisen katosvuoteen nurkista riippui taivaansinisiä mekkoja, jotka heilahtelivat hiljaa ikkunoista leyhyvässä suolaisessa tuulessa. Sängyllä istuvat siskokset eivät tuntuneet huomaavan tuulta, eikä sitä huomannut sekään, joka astui huoneeseen sen mukana. Tulija pujahti sisään hiljaa kuin varas eikä päästänyt ääntäkään hiipiessään kohti vuodetta, jolla hänen tyttärensä leikkivät.

Scarlett-esikoinen oikoi puuhakkaasti hennonpunaista alushametta, joka riippui hänen harteiltaan kuin viitta, ja nuorempi sisar Donatella kietoi kermanväristä pitsiä kasvojensa peitoksi kuin silmälappua.

Heidän äänensä olivat kirkkaita, kevyitä ja aamunheleitä niin kuin vain lasten äänet voivat olla. Ne olivat kuin taikaa, joka sulatti armottoman keskipäivän paisteen karamellinkeltaiseksi väikkeeksi, sädekehäksi heidän päänsä ympärille.

He näyttivätkin pieniltä enkeleiltä, kunnes Tella ilmoitti: ”Minä olen merirosvo enkä mikään prinsessa.”

Äidin huulilla kareili yhtä aikaa hymy ja nyrpistus. Nuorempi tytär oli kovasti hänen kaltaisensa. Tellalla oli sama kapinallisesti

sykkivä sydän ja seikkailijan mieli. Tämä arvaamaton lahja herätti toiveita mutta sai äidin myös pelkäämään, että tytär toistaisi hänen virheensä.

”Ei”, Scarlett sanoi tavallista itsepäisemmin. ”Anna se takaisin, se on minun kruununi! En voi olla kuningatar ilman kruunua.”

Äidin hymy väistyi nyrpistuksen tieltä, kun hän lähestyi sänkyä. Scarlett ei yleensä ollut yhtä riidanhaluinen kuin Tella, mutta nyt molemmat tarrasivat samaan helminauhaan suu päättäväisessä irveessä.

”Hanki uusi kruunu, tämä on minun merirosvoaarteeni!” Tella nykäisi korua voimiansa tunnossa, ja kaikkialle huoneeseen ropisi helmiä.

Pop!

Pop!

Pop!

Äiti otti yhdestä helmestä kopin, nappasi sen näppärästi siroihin sormiinsa. Pieni pallo oli punertava niin kuin tyttöjen posket olivat nyt, kun he olivat viimein huomanneet hänet.

Scarlettin ruskeat silmät kiilsivät jo, hän kun oli aina ollut sisartaan herkempi. ”Tella rikkoi kruunun.”

”Todellisen kuningattaren voima ei piile kruunussa, kultaseni. Vaan täällä.” Äiti painoi kätensä Scarlettin sydämelle. Sitten hän kääntyi katsomaan Tellaa.

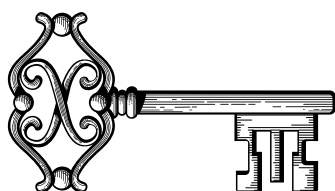
”Aiotko sanoa, että voin olla merirosvo ilman aarrettakin? Tai että paras aarteeni on täällä?” Tella matki äitiään ja painoi pienen kätösensä sydämelleen.

Scarlettin tekemänä ele olisi varmaan ollut vilpitön, mutta äiti näki pahankurisen välkkeen Tellan silmissä. Tellassa oli kipinä, joka voisi sytyttää tuleen koko maailman tai kenties valaa ympärilleen kaivattua valoa.

”Itse asiassa sanon, että kallein aarteesi istuu sinua vastapäätä. Ei ole olemassa mitään niin arvokasta kuin sisaren rakkaus.” Äiti tarttui lujasti tyttöjensä käsiin.

Jos huoneessa olisi ollut kello, se olisi pysähtynyt. Joskus minuuteissa on ylimääräisiä sekunteja. Niin kallisarvoisia hetkiä, että universumi venyy tehdäkseen niille tilaa, ja tämä hetki oli sellainen. Niitä ei saa kokea kovin usein. Jotkut eivät koe niitä koskaan.

Nämä pienet tytöt eivät tätä vielä tienneet, sillä heidän tarinansa ei ollut kunnolla edes alkanut. Mutta pian se lähtisi liikkeelle, ja silloin he tarvitsisivat jokaisen varastetun hellyyden hetken, jonka suinkin voisivat löytää.

ALKU

I

Donatella

Ilmestyessään ensimmäisen kerran Tellan uneen Legend näytti siltä kuin olisi astunut suoraan tarinoista, joita hänestä kerrottiin. Dantena hän pukeutui aina mustan sävyihin, yhtä synkkiin kuin kämmenselkäänsä tatuoitu ruusu. Mutta tänä yönä, Legendinä, hän oli sonnustautunut viettelyksenpunaiseen kaksiriviseen hännystakkiin, jossa oli kullanvärinen vuori, samaväriseseen solmioon ja silinteriin, joka oli hänen tunnusmerkkinsä.

Hatunlierin alta valahti hohtavanmustia suortuvia, ja sen varjostamat hiilenväriset silmät kirkastuivat, kun Tella kohtasi niiden katseen. Legendin silmät kimalsivat kirkkaammin kuin iltaruskon valaisema vesi heidän pienen veneensä ympärillä. Kaksi yötä sitten Legend oli pelastanut hänet korttipakasta ja hylännyt tylästi samantien, ja silloin tuo katse oli ollut aivan erilainen, kylmä ja tuntee-ton. Tänä yönä Legend hymyili kuin pahankurinen prinssi, joka oli karannut tähdistä ja halusi kiidättää hänet taivasiin.

Tellan mahassa lepatteli kutsumattomia perhosia. Legend oli edelleen kaunein valehtelija, jonka hän oli ikinä nähnyt. Mutta enää hän ei antautuisi Legendin lumoihin samalla tavalla kuin Caravalin aikana. Hän huitaisi silinterin pois Legendin kauniista päästä ja sai pienen veneen keikahtelemaan.

Legend nappasi hatun lennosta niin näppärästi ja nopeasti, että näytti siltä kuin hän olisi aavistanut huitaisun, ja niin Tella olisi var-

maan ajatellutkin, ellei olisi istunut lähellä ja nähnyt leukaperässä nykivää lihasta. He olivat unessa, jossa tuikkiva taivas sumeni reunoilta violetiksi kuin painajaisia aavistellen, mutta täälläkin Legend oli terävä kuin tarkin kynänpiirto ja sykki elämää kuin vasta viilletty haava.

”Minä kun kuvittelin että ilahtuisit minun tapaamisestani”, Legend sanoi.

Tella loi häneen julmistuneen katseen. Hän oli yhä niin loukkaantunut edelliskerrasta, ettei kyennyt salaamaan tunteitaan. ”Sinä kävelit tiehesi – jätit minut portaille vaikka en pystynyt edes liikkumaan. Jacks kantoi minut takaisin palatsiin.”

Legendin huulet mutristuivat tyytymättömästi. ”Etkö aio antaa minulle anteeksi?”

”Et ole edes pyytänyt.”

Tietysti Legend olisi saanut anteeksi, jos olisi pyytänyt. Tella halusi antaa anteeksi. Hän halusi uskoa, ettei Legend ollut kovin erilainen kuin Dante ja ettei hän itse ollut pelkkä pelinappula Legendin pelissä. Hän halusi uskoa, että Legend oli jättänyt hänet portaille vain koska oli ollut peloissaan. Mutta Legend ei näyttänyt ollenkaan katuvalta, pikemminkin ärtyneeltä siitä, että Tella oli hänelle edelleen vihainen.

Taivas tummeni, violetit pilvet luikertelivat kuunsirpin yli ja leikkasivat sen kahdeksi osaksi, jotka kelluivat korkeuksissa kuin haljennut hymy.

”Minulla oli menoa.”

Legendin viileä ääni romutti kaikki toiveet.

Ilma muuttui nokiseksi, ja taivaalla alkoi rätistä ilotulituksia, loistavia granaattimenanpunaisia räjähdyksiä, jotka toivat mieleen kahden yön takaisen tulisen näytöksen.

Tella nosti katseensa ja näki, että kieppuvat säkenet muodostivat Elantinen palatsin ääriviivat – tai Legendin palatsihan se nyt oli. Oli itse asiassa pakko ihailla sitä, miten Legend oli onnistunut vakuuttamaan valendalaisille, että hän oli Meridiaanin keisarikunnan todel-

linen kruununperijä. Toisaalta tämä huijaus muistutti, että Legendin elämä oli pelkkää peliä. Tella ei edes tiennyt, tavoitteliko Legend kruunua vallan vai kunnian vuoksi vai pelkästään siksi, että halusi panna pystyyn mahtavimman esityksen, mikä keisarikunnassa oli koskaan nähty. Ehkei vastausta tulisi koskaan.

”Ei sinun silti olisi tarvinnut lähteä niin kylmästi ja inhottavasti”, Tella sanoi.

Legend huokaisi raskaasti, ja yhtäkkiä venettä vasten loiskui vihainen aallokko. Alus keinahteli kapeaan kanaaliin, joka avautui hohtavalle merelle. ”Olenhan jo sanonut, etten ole sinun tarinasi sankari.”

Tällä kertaa Legend ei kuitenkaan lähtenyt mihinkään vaan nojautui lähemmäs. Ilma lämpeni, ja Legendin katse oli juuri sellainen kuin sen olisi pitänyt olla portailla, eron hetkellä. Legend tuoksui taikuudelta ja sydänsuruilta, ja jokin tässä yhdistelmässä antoi aavistuksen, että ehkä hän sittenkin toivoi olevansa sankari.

Tai ehkä hän toivoi vain, että Tella haluaisi häntä yhä.

Caraval oli ohi mutta silti he olivat tässä, yhteisessä unessa, keltuivat ulapalla, joka oli tehty tähtipölystä ja keskiyöstä, ilotulitusten sataessa heidän ylleen aivan kuin itse taivas olisi halunnut kruunata Legendin keisariksi.

Tella yritti sammuttaa ilotulituksen – olihan tämä kuitenkin hänen unensa, mutta näköjään Legend hallitsi sitä. Mitä ankarammin hän pyristeli vastaan, sitä väkevämmäksi lumous kävi. Ilma muuttui makeammaksi ja värit kirkkaammiksi, ja hetkeksi pintaan pulpahti parvi Legendille vilkuttelevia merenneitoja, joilla oli troppiinkin vihreät palmikot ja helmiäisenpunervat pyrstöt.

”Kylläpä sinä olet täynnä itseäsi”, Tella sanoi. ”En ole ikinä pyytänyt sinua olemaan sankarini.”

He olivat molemmat tehneet uhrauksia kaksi yötä sitten: Tella oli tuominut itsensä Kohtalon korttipakan vangiksi osittain suojellakseen Legendiä, ja Legend puolestaan oli vapauttanut Kohtalot pelastaakseen hänet. Legendin teko oli romanttisinta mitä kukaan

oli koskaan hänelle tehnyt. Mutta Tella halusi enemmän kuin romanttisia tekoja. Hän halusi Legendin omana itsenään.

Hän ei kuitenkaan ollut varma, oliko Legendillä mitään todellista omaa itseä. Ja jos oli, Legend ei varmaan päästänyt ketään niin lähelle, että se olisi paljastunut.

Legend oli painanut silinterin takaisin päähänsä ja näytti niin komealta, että melkein kipeää teki. Mutta lisäksi hän näytti pikemminkin Legend-mielikuvan ruumiillistumalta kuin oikealta ihmiseltä, Dantelta johon Tella oli rakastunut.

Tellan sydäntä vihlausi. Hän ei ollut koskaan aikonut rakastua kehenkään. Ja juuri nyt hän vihasi Legendiä, joka pani hänet tuntemaan niin monenlaisia tunteita.

Viimeinen ilotulitus purskahti taivaalle ja muutti koko maailman leiskuvan siniseksi. Väri oli kuin toteutuneet haaveet ja todeksi tulleet unelmat. Ja taivaalta putoavat ilotulitukset soittivat niin suloisia sointuja, että seireenitkin olisivat tulleet kateellisiksi.

Legend yritti häikäistä hänet. Mutta häikäistyminen on kuin romanssi – aikansa ihanaa, mutta nopeasti ohi. Ja Tella halusi edelleenkin enemmän. Hän ei halunnut olla pelkkä nimetön tyttö Legendistä kertovissa tarinoissa, tyttö joka lankesi hiveleviin sanoihin vain siksi, että Legend kumartui eteenpäin veneessä ja katsoi häntä silmät tähtiä täynnä.

”En ole tullut riitelemään.” Legend nosti kättään kuin koskettaakseen mutta ojensikin sitten pitkät sormensa veneen matalan laidan yli ja heilutteli niitä raukeasti keskiyön vedessä. ”Halusin vain tietää, oletko saanut viestini ja haluatko palkintosi Caravalin voittamisesta.”

Tella oli muistelevinaan viestiä vaikka osasikin sen sanasta sanaan ulkoa. Hänen toivonsa oli virinnyt, kun Legend oli lähettänyt syntymäpäiväonnittelut ja lupauksen palkinnosta. Viestissä Legend oli sanonut odottavansa, että hän tulisi hakemaan voittoa. Mutta anteeksi Legend ei ollut pyytänyt, ei yhden yhtä loukkausta.

”Luin kyllä viestin”, Tella sanoi, ”mutta en ole kiinnostunut palkinnosta. En aio enää pelata.”

Legend päästi matalan, tuskallisen tutun naurun.

”Mikä nyt on hassua?”

”Tuo väite, että meidän pelimme muka olisivat ohi.”

LUMOAVAN JA YLISTETYN
CARAVAl
TRILOGIAN HUUMAAVA PÄÄTÖSOSA

TERVETULOA, Tervetuloa

Teidät on täten kutsuttu
ELANTINEN KADONNEEN PERILLISEN
kruunajaisiin kuuman kauden 10. päivänä.
Juhlallisuudet alkavat iltahämärässä.

*"Caraval tempaa mukaansa ja on elävän
kauniisti kirjoitettu. Stephanie Garber on laittanut kaiken
peliiin ja saanut luotua fantastisen ja unenomaisen maailman."*

– Paula, Kirjavinkit.fi

*"Valendaa ei todellakaan kannata jättää lukematta,
sillä se olisi menetys. Kirjan aloitettuaan voi vain kiihkeästi
ahmia sen loppuun katumatta hetkeäkään sen aloittamista."*

– Keskiyön kyyhkynen, Risingshadow.fi

*"Kriitikkojen suitsuttama Garberin menestystrilogia Caraval
saa jännittävän ja yllättävän lopetuksen Finalessa."*

– Entertainment Weekly

ISBN 978-951-0-44388-0

9 789510 443880

N84.2 • www.wsoy.fi